

— Пустни ни, бабо, — замоли се Куку. — И ние ще слушаме. Не ни се седи вече тука!

— Не може. Къде ще ви търся после въ гората!

— Бабо, падна ми пантофката! Ще слъза да я взема.

— Ахъ, и моята!

Докато ги види баба кукумявка, Куку и Мая скочиха отъ дървото и се изгубиха изъ гората.

Като вървѣха, какво вървѣха, Мая дръпна Кука и пошепна:

— Куку, стой!

— Какво има? — попита Куку.

— Нѣщо шава въ трънака.

— Лисица! Да бѣгаме!

— Чакай! Не е лисица. Мишка! Дръжъ, Куку, за опашката!

Куку се хвърли. Хвана мишката за опашката. Тя го повлече изъ трънака. Хвърли се и Мая на помощ.

Мая дърпа Кука. Куку дърпа мишката опашка. Мишката ги влачи и двамата. Най-после мишката се намъкна въ една дупка. Но и Куку и Мая държатъ здраво опашката.

Мишката тегли навътре, тѣ навънъ, тя навътре, тѣ навънъ. Пай-после опашката се скъсва, и юнацитѣ падатъ по гърба си.

Мишката изпищѣ, но после подаде глава изъ дупката и рече:

— Дайте ми опашката!

— Защо ти е скъсана опашка? — каза Мая. — Ще си я хруснемъ съ Кука.

— Азъ ще си я залепя съ медъ, — рече мишката. — Дайте ми я!

— Съ медъ ли? — викна Куку. — Заведи ни при меда, ще ти дадемъ опашката!

Мишката ги заведе при една хралупа. Тамъ имаше дивъ медъ. Мишката бѣ прогризала една дупчица, запушваше я съ восъкъ и често ходѣше да похапва медъ, безъ да сърди пчелитѣ. Тя отпуши дупчицата, и медътъ потече.

— Ето ви медътъ, — каза мишката. — Дайте ми сега опашката!

Тя сграби опашката, па избѣга въ гжсталака.

— Ближи сега, братко, да ближемъ! — рече Куку. — Това ще да е Месечковиятъ медъ.

— Нека види баба, че и ние можемъ да станемъ орли! — викна Мая.

Близаха, близаха, но все кукумявчета си оставаха.

— Да се облѣмъ цѣли! — каза Куку.

Тѣ се подложиха подъ дупката, и медътъ се застича по тѣхъ.

По едно време облещиха очи.

— Мая, приличашъ на удавена мишка!

— Ти на плѣхъ!

— Какъ ще се върнемъ?

— Ти каза да се облѣмъ.

— Ти си глупчо!

— Сега ще видимъ кой е глупчо!

Мая удари Кука и поиска да хвъркне. Но крилата му бѣха залепнали. Куку го блъсна и той падна на земята. Сухи листа полепнаха по перата му. Мая стана, пхна се между краката на Кука и го търкулна въ шумака. Така битката продължи дълго.

Най-после дветѣ кукумявчета се спогледаха и изкрещяха отъ радост:

— Гледай, гледай, Куку! Ти си цѣлъ орелъ! Какви дълги жълти пера поникнали по тебе!

— И по тебе, Мая! И ти си орелъ! Напредъ сега! Нека види баба!

*

Като попреде, какво попреде, баба Кукумявка слѣзе отъ дървото и почна да вика немирнитѣ си внучета:

— Куку, Мая! Прибирайте се! Стига играхте! Куку, Мая!

Ала никой не се обади.

— Ахъ, вие играчи такива! Нека се върнете, ще ви дамъ да разберете!

Баба Кукумявка седна до хралупатото дърво. Тя попреде, попреде, па задрѣма. Презъ туй време се зададоха Куку и Мая. Вървѣха и пѣха:

Дървесата клони дигатъ.

Славнитѣ орли пристагатъ!

Излѣзъ, бабо, посрещни ги,

съ царски гостѣи нагости ги!

Стресна се баба Кукумявка, изкрѣка и подхвъркна на дървото. После се повзрѣ и позна своитѣ немирници. А тѣ пѣятъ ли, пѣятъ! Баба Кукумявка скочи отъ дървото, взе хурката и ги заудря по новата премѣна. Бий и вика:

— Бабинитѣ орлета, нагостени бждете! Че пакъ баба плашете!

А Месечко гледа и се смѣе отъ небето.

Ранъ-Босилекъ

МОРЯЧЕ

Нѣкога въ рѣката плувахъ въвъ водата съсь едно корито. Смѣхех се всички и деца и птички гласно и открито. Студъ и дъждъ да брули, азъ си плувамъ съ Юли въ нашата рѣчица, и съ това корито стигахме честито Струма и Марица.

А сега въ морето плува си момчето съ една малка лодка, дръпна ли съ веслата — бѣга по водата мойта платноходка. Отъ брѣга дечица махатъ ми съ ржчица мило и сърдечно. Тѣй желая кротко да пжтувамъ съ лодка, да пжтувамъ вѣчно!

Атанасъ Душковъ

ШУМКА ШУМНА, СЪРДЦЕ ТРЕПНА

Слънцето полека-лека залѣзе. Гората потъмнѣ. Дърветата отпуснаха вейки и заспаха дълбокъ сънъ. Птичкитѣ се прибраха въ гнѣздата си.

Задъ тъмнитѣ хълмове на изтокъ небето побледнѣ. Показа се малко кжсче отъ луната и бавно почна да расте. Скоро тя се показа цѣла, кржгла, пълна, и застана на небето.

На горската поляна изскочи зайкъ и викна:

— Хей, зайци, стари млади, излѣзте да си поиграемъ!

Отъ всички страни наизскачаха зайци и заиграха. Вирнаха ушички, изпулиха очички и почнаха да играятъ. Едни се премѣтаха презъ глава. Други се търкаляха изъ тревата. Трети играеха ржченица. Свирѣше имъ едно шурче.

Бѣше весело, много весело.

Отведнажъ едно малко зайче извика:

— Олеле, бѣгайте! Загинахме! — и хукна да бѣга.

Подплашиха се и зайцитѣ. Оставиха веселата игра.

Побѣгнаха кому кжде видятъ очитѣ.

Следъ дълго бѣгане тѣ се събраха въ голѣмата гора, далече отъ страшното мѣсто, и почнаха да питатъ:

— Какво имаше?

— Не знамъ.

— Ти видѣ ли нѣщо?

— Не видѣхъ, а ти?

— И азъ не видѣхъ.

— Ами защо тѣй побѣгнахме? Кой пръвъ извика?

— Ето го това зайче.

— Дръжте го!

Струпахъ се зайцитѣ, уловиха малкото зайче, ще го пребиятъ. А то трепери отъ страхъ и се моли.

— Защо извика? — питатъ го зайцитѣ, — какво видѣ — ловець ли, вълкъ ли?

— Не, нищо не видѣхъ, — плаче зайчето.

— Ами защо извика „бѣгайте“?

— Шумка шумна, сърдце трепна и устата сама викна, — отговори изплашеното зайче.

Елинъ-Пелинъ.

